

Ötvenéves találkozó

Augusztus végére meghívót kaptam az endrődi iskola nyolcadikos fiú és leány tanulóinak 50 éves találkozására.

1952! Úristen! Hogy elszaladt az idő. Akkor 28 éves fiatal tanár voltam. Nyáron volt az esküvőm. Azóta 3 gyermekem és 7 unokám látogat. Már mind embernyi-emberek ők is.

Martinák István és barátai szervezték a találkozót. Nem volt könnyű dolguk, „kit erre, kit arra kergettek a szelek”, mint a költő mondja. Kissé visszafordítottuk az idő kerekét. Mindenki elmesélte az elmúlt évek élményeit. Csak Irénke és én voltunk jelen, már csak mi képviseltük a „tanári kart”. Mi is kissé (miközben díszpolgárok lettünk) felidéztek az elmúlt félévszázad néhány eseményét.

30-an voltunk. A volt lánykák, már mind nagymamák. Sokan csak nézték egymást. „Te ki vagy?” A deli fiúk nyugdíjas nagypapák lettek. Néma felállással emlékeztünk meg azokról, akik már nem lehettek köztünk, az elhunyt tanárokról is. „Az évek szálltak, mint a percek”. Kinek-kinek élete egész regény. Varjú Erzsébet remek nagymama, Paróczai Laciból a mesterek mestere lett, Sóczó Feriből országos hírű piarista tanár, Tímár Adolfból komoly szaktekintély, Abonyi Katiból közalkalmazott, Gácsi Eszter példás családanya, Takács Magda elismert védőnő... Sorolhatnám 47-ig a kedves diákokat, Abonyi Katitól a lajstromzáró Tímár Lászlóig, akik már mind megjárták az élet iskoláját, és csillagos ötöst érdemelnek emberségből. S mikor eltelt a személyi regélés az „új nagyiskolában”, utunk a Domszög vendéglőbe vezetett. Vidám hangulat, boldog zsongás töltötte be a nagy vendéglő éttermét. A zene is segített ebben, és egy-két pár táncre is perdült. Megállapodtunk, hogy a következő találkozásig nem várunk ötven évet.

A virágcsokrokat, amivel köszöntöttek bennünket az „öregdiákok”, haza felé a Hősök emlékművénel helyeztük el, akik közt ott van Bányai (Brishkse) Ernő tanár úr, Hegedűs István a „fehér zoknis” főhadnagy tanító neve is.